

POTRZEBNY POLITYCZNY KOMPROMIS W SPRAWIE POLITYKI ENERGETYCZNEJ PAŃSTWA [BLOG]

„Kolejne kampanie wyborcze nie są usprawiedliwieniem dla polityków, którzy unikają prób efektywnego poszukiwania porozumienia w kluczowych dla Polski zagadnieniach, takich jak kwestie bezpieczeństwa energetycznego” – pisze dr Krzysztof Książkowski na swoim blogu w Energetyka24.com. Ekspert podkreśla, że potrzebny jest kompromis wszystkich sił politycznych w zakresie świadomej strategii energetycznej państwa oraz jej poszerzenie o zagadnienia efektywności energetycznej, inteligentnych sieci, sieci rozproszonych, gospodarki wodnej, czystości powietrza czy wykorzystania zasobów w rolnictwie.

[Przed dzisiejszą debatą na temat bezpieczeństwa energetycznego Polski](#) z udziałem polityków - przedstawicieli komitetów wyborczych, która odbędzie się w ramach programu Bezpieczeństwo Energetyczne i Polityka Klimatyczna OAP UW warto zastanowić się nad konsensusem w zakresie bezpieczeństwa energetycznego.

Spór w polityce i życiu społecznym jest czymś naturalnym i stanowi fundament zmian i postępu. W niektórych kwestiach nie prowadzi on do osiągnięcia kompromisu, a kończy się przyjęciem regulacji, które odpowiadają aktualnej większości w parlamencie. Takie rozwiązania są często kontestowane i podlegają zmianie po następnych wyborach, przegranych przez ugrupowanie lub koalicję, która wcześniej narzuciła pozostałym swoją wolę. Nie we wszystkich kwestiach ten mechanizm jest efektywny i dobry dla całego społeczeństwa, szczególnie jest to wątpliwe, gdy chodzi o decyzje, które dotyczą działania w długiej perspektywie, np. kilkudziesięciu lat. Dotyczy to przede wszystkim polityki energetycznej – dzisiejsze decyzje przez lata będą odczuwane zarówno przez obywateli płacących za energię, jak i przez całą gospodarkę, która w konsekwencji może być mniej lub bardziej konkurencyjna.

Zagadnienia bezpieczeństwa bardzo często są przedmiotem kompromisu głównych sił politycznych, które wsparte są szerokim poparciem społecznym. W Polsce tego rodzaju kompromis udało się osiągnąć w zakresie integracji Polski ze strukturami współpracy strefy euroatlantyckiej, a następnie Unią Europejską. Z perspektywy czasu efekty tych kompromisów oceniane są jednoznacznie pozytywnie.

Kolejne kampanie wyborcze nie są usprawiedliwieniem dla polityków, którzy unikają prób efektywnego poszukiwania porozumienia w kluczowych dla Polski zagadnieniach, takich jak kwestie bezpieczeństwa energetycznego. W tym zakresie przeważają działania krótkoterminowe, dostosowujące się do regulacji Unii Europejskiej. Nieliczne propozycje kształtowania sfery zewnętrznej, która gwarantowałaby realizację interesów bezpieczeństwa Polski rozбивały się nie tylko o słabości w polityce międzynarodowej, lecz przede wszystkim o uwarunkowania wewnętrzne. Ta słabość wobec dynamicznie i nieprzyjaźnie zmieniającego się otoczenia zewnętrznego oraz zmian technologicznych powinna zostać wyeliminowana tym bardziej, iż wyniki badań opinii publicznej jasno wskazują na preferencje obywateli co do sposobu rozwiązania tego zagadnienia. Czynniki te wskazują

na możliwość zawarcia konsensusu nawet w obliczu braku stabilności sceny politycznej po wyborach.

Strategia bezpieczeństwa energetycznego nie powinna być ograniczona tylko do dywersyfikacji kierunków dostaw, czy też dywersyfikacji miksu energetycznego, co dominuje w dyskursie na ten temat. Zagadnienie jest znacznie szersze ponieważ kwestie bezpieczeństwa energetycznego stanowią część bezpieczeństwa ekonomicznego i z tej perspektywy powinny być analizowane. Oznacza to, iż w zakres przeszłej strategii bezpieczeństwa energetycznego muszą wchodzić między innymi zagadnienia efektywności energetycznej, inteligentnych sieci, sieci rozproszonych, gospodarki wodnej, czystości powietrza, wykorzystania zasobów w rolnictwie i wiele innych zawartych choćby w [opinii ISECS dotyczącej Polskiej Polityki Energetycznej 2050](#).

Podsumowując, strategia bezpieczeństwa energetycznego nie jest dokumentem prostym do opracowania jak i realizacji. Holistyczne i nowatorskie podejście do tego dokumentu oraz zaangażowanie interesariuszy (polityków, biznesu, organizacji pozarządowych, naukowców) jest kluczowe w uruchomieniu procesu społecznego, który taką strategię przygotowuje i zrealizuje.

Dr Krzysztof M. Księżopolski – adiunkt w Kolegium Ekonomiczno-Społecznym SGH, Szef Programu „Bezpieczeństwo Energetyczne i Polityka Klimatyczna” OAP UW, laureat RENERGY AWARD 2015 w kategorii osobowość roku, autor książek „Ekonomiczne zagrożenia bezpieczeństwa państw” (2004), „Bezpieczeństwo ekonomiczne” (2011), redaktor naukowy publikacji „Bezpieczeństwo ekonomiczne w perspektywie politologicznej” (2012) i „Odnawialne źródła energii w Polsce. Wybrane problemy bezpieczeństwa, polityki i administracji” (2013), współautor podręczników „Ekonomika bezpieczeństwa państwa w zarysie” (2014) „Współczesna wojna handlowo-gospodarcza” (2015), autor wielu artykułów poświęconych zagadnieniu bezpieczeństwa i klimatu.